

تحلیل متغیرهای مکانی - دموگرافیک قربانیان تصادفات جاده ای ایران سال های 1383 الی 1387

شاهین شعبانی، عضو هیات علمی پژوهشکده حمل و نقل دانشگاه علم و صنعت ایران، تهران¹

امیر شکاری، گروه مهندسی مشاور رسا، تهران²

زهرا خلیلی³

منصوره رضوانی⁴

¹ Shabani@iust.ac.ir, 09121576089

² Shekari@rasa-co.org, 09123590700

³ Khalili@rasa-co.org, 09360661713

⁴ Mahtabrezvani@yahoo.com, 09111275244

چکیده:

هدف این مقاله بررسی اپیدمیولوژیک قربانیان حوادث ترافیکی کشور طی سال های 1383 تا 1387 می باشد. در این مقاله متغیرهای مکانی - دموگرافیک از جمله جنس، علت فوت، وضعیت متوفی، مکان وقوع تصادف و محل فوت مورد مطالعه قرار گرفته اند و تجزیه و تحلیل های آماری با استفاده از آزمون استقلال کای دو روی آن ها صورت گرفته است. بر اساس آزمون کای ارتباط معنی دار بین متغیرهای جنس و وضعیت متوفی، علت فوت و وضعیت متوفی، محل فوت و محل تصادف، محل وقوع تصادف و وضعیت متوفی و محل فوت و علت فوت وجود دارد. بین متغیرهای جنس و مکان وقوع تصادف، جنس و محل فوت متوفی و جنس و علت فوت نیز ارتباط معنی دار ضعیفی وجود دارد. نتایج این تجزیه و تحلیل نشان داد 62,51 درصد زنانی که در تصادفات کشته شدند، سرنشین بودند، در حالی که بیشترین قربانیان مرد، راننده بودند (حدود 39 درصد). بیشترین نسبت کسانی که در محل حادثه فوت کرده اند سرنشینان بوده اند (58,58 درصد). 56,74 درصد افرادی که در محل حادثه فوت کرده اند متوفیان مردی بودند که در مناطق برون شهری تصادف کرده اند. 59,99 درصد زنان متوفی که محل وقوع تصادف آن ها مناطق برون شهری بوده است نیز در محل حادثه فوت کرده اند. 56,28 درصد افرادی که در مناطق درون شهری فوت شده اند عابرین پیاده بوده اند. 52,35 درصد افرادی که علت نهایی فوت آن ها ضربه به سر بوده است، در محل حادثه فوت کرده اند. همچنین محل فوت 36,51 درصد افرادی که به علت شکستگی های متعدد فوت کرده اند، بیمارستان بوده است.

کلید واژه: اپیدمیولوژی، حوادث ترافیکی، قربانیان حوادث، حادثه، محل فوت